

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จังหวัดสงขลา ช่วงวัยนักเรียน (7 – 14 ปี)

Factors Influencing to Songkhla Province's Human Resource Development: from Age of 7 to 14 Years.

ปาริชาติ จันทศรีบุตร¹ วรสันต์ ถาวรประเสริฐ² และรุจิราพรรณ คงช่วย³

Parichart Chansributr¹ Worasan Thawonprasert² and Rujiraphan kong chwy³

¹สาขาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 90000

¹Human Resource Management Faculty of Management Songkhla Rajabhat University 90000

e-mail: parichart.ju@skru.ac.th

²สาขาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 90000

²Human Resource Management Faculty of Management Songkhla Rajabhat University 90000

³สาขาการวัดและประเมินผล คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 90000

³Department of Measurement and Evaluation, Faculty of Education, Songkhla Rajabhat University 90000

Received: November 7, 2018, Reviewed: November 14, 2018, Revised: November 23, 2018, Accepted: November 30, 2018

บทคัดย่อ

การพัฒนาเด็กและเยาวชนเป็นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศไทย ในอนาคตข้างหน้า จังหวัดสงขลาเล็งเห็นความจำเป็นและความสำคัญดังกล่าวข้างต้น วิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ช่วงวัยนักเรียน (7-14 ปี) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน ครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียนโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ประถมศึกษาสงขลา จำนวน 408 คน ผลการศึกษา ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จังหวัดสงขลา ได้แก่ ปัจจัยสังคมด้านผู้เกี่ยวข้อง ปัจจัยโรงเรียนด้านครู และปัจจัยครอบครัวด้านการสนับสนุนการเรียน จากการศึกษาผู้วิจัยเสนอแนะทั้งด้านนโยบาย ด้านปฏิบัติการ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จังหวัดสงขลา

คำสำคัญ: การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์, ช่วงวัยนักเรียน, จังหวัดสงขลา

Abstract

Songkhla province realized the need and importance of child development that is a major force in developing countries in the future. This research aimed to study factors influencing to Songkhla Province's human resource development between 7 to 14 years old students. The result

showed that the impact factor with 7 to 14 years old students is social factor (people involved), school factor (teacher), family factor (study support) Sample group 408 people. Results and recommendations of this research can use to consider human resource development strategic plan of Songkhla province. There are useful to development children in Songkhla.

Keywords: Human Resource Development, students' condition between 7 to 14 years old, Songkhla

บทนำ

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์นั้น เริ่มตั้งแต่การเรียนรู้ของชีวิตช่วงแรกเกิดเป็นต้นมา ดังนั้นการพัฒนาเด็กและเยาวชนจึงเป็นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญ เพราะเด็กและเยาวชนจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติในอนาคตข้างหน้า ดังนั้นการให้ความสำคัญกับการพัฒนาเด็กและเยาวชนจึงเป็นงานที่ทุกภาคส่วนต้องร่วมมือกันอย่างจริงจัง ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ท้องถิ่น ภาคประชาสังคม องค์กร และกลุ่มต่าง ๆ ในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมาประเทศไทยมีการปฏิรูปการศึกษาโดยมีพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 เป็นแม่บทในการจัดการศึกษา และเปิดกว้างให้ทุกภาคส่วนของสังคมเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของชาติ ให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ของสังคมบนหลักการร่วมกันว่า “เก่ง ดี และมีความสุข” พัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้คู่คุณธรรม โดยพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 6 ได้กำหนดไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา และสติปัญญา หากชีวิตได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพครบทั้ง 4 ด้าน ก็จะเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตและประกอบอาชีพได้อย่างมีความสุข สามารถสร้างพลังให้แก่ครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ รวมทั้งประชาคมโลกให้อยู่ร่วมกันได้อย่างสันติ ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์คือความสมบูรณ์ในด้านร่างกายและความสมบูรณ์ในด้านจิตใจ แต่ในความเป็นจริงของประเทศไทยตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา สภาพการจัดการศึกษามุ่งเน้นด้านสติปัญญาเพื่อใช้ในการสอบแข่งขันมากเกินไป เด็กเกิดความเครียด ขาดการรู้จักตนเอง ครอบครัว และท้องถิ่น ทำให้ไม่มีความมั่นคงทางจิตใจ ไหวเอนง่าย ต่อสิ่งเร้าภายนอก จากผลการจัดอันดับคุณภาพการศึกษาของ World Economic Forum (WEF) พบว่าคุณภาพและการศึกษาไทยอยู่ในอันดับ 8 ในภูมิภาคอาเซียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการสำรวจระดับสติปัญญาของกรมสุขภาพจิต พ.ศ. 2554 จากกลุ่มตัวอย่าง 72,780 คน ของเด็กไทยอายุ 6 – 15 ปี ซึ่งเป็นตัวแทนในระดับจังหวัด 76 จังหวัดทั่วประเทศ พบว่า IQ เฉลี่ยของเด็กไทยทั่วประเทศเท่ากับ 98.59 ต่ำกว่าค่ากลางมาตรฐานสากลยุคปัจจุบัน (IQ=100) ซึ่งเกือบครึ่งหนึ่งของประเทศ (48.5%) มีระดับสติปัญญาต่ำกว่าเกณฑ์ และจากผลการสำรวจระดับความฉลาดทางอารมณ์ของกรมสุขภาพจิต พ.ศ. 2554 พบว่าเด็กนักเรียนไทยอายุ 6-11 ปี มีคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ (45.12) เกณฑ์มาตรฐานอยู่ที่ 50 โดยเด็กนักเรียนกลุ่มนี้มี

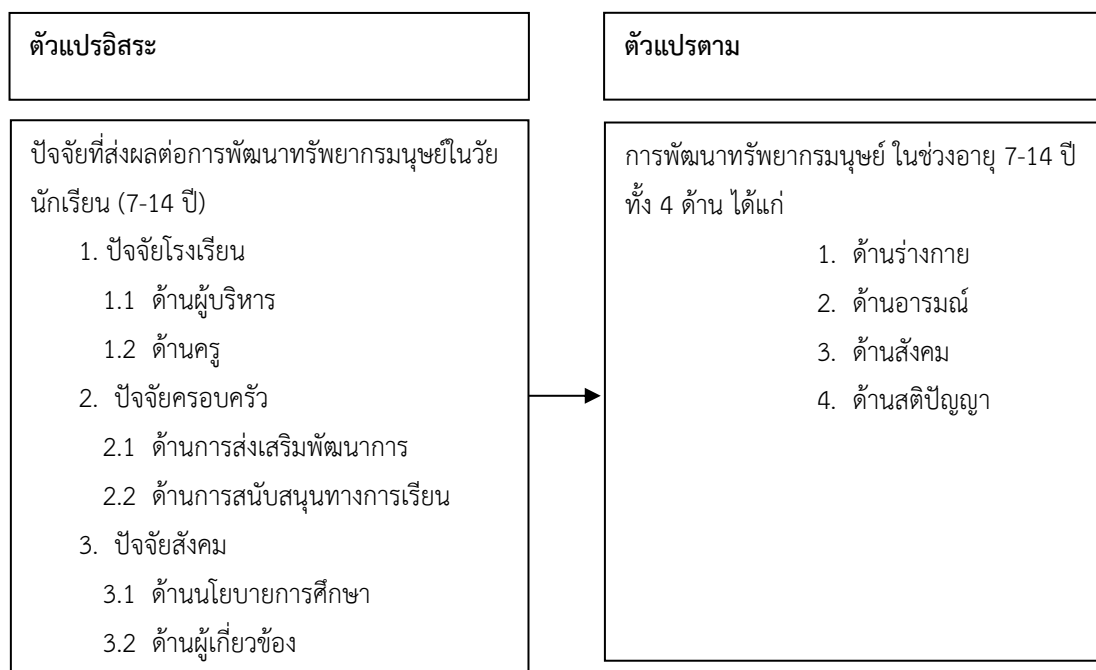
จุดอ่อนทั้ง 3 องค์ประกอบใหญ่คือ เก่ง ดี มีสุข ซึ่งเป็นการสะท้อนถึงประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมและรูปแบบการศึกษาเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

การศึกษาเป็นกระบวนการที่สำคัญและมีความจำเป็นในการพัฒนาคุณภาพทรัพยากรมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาคุณภาพของประชากรวัยเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญทางด้านโครงสร้างของสังคม การพัฒนาเด็กช่วงวัยนักเรียน (7-14 ปี) ให้มีพัฒนาการครบทุกด้านเต็มตามศักยภาพ รวมทั้งให้มีคุณภาพและสอดคล้องตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 นั้นเป็นสิ่งที่สำคัญ โดยเฉพาะในการจัดการเรียนการสอน และการจัดกระบวนการเรียนรู้ จำเป็นต้องจัดให้สอดคล้องกับความถนัด ความสนใจและพัฒนาการของผู้เรียน เน้นฝึกทักษะกระบวนการคิด การเผชิญสถานการณ์ การประยุกต์ความรู้เพื่อใช้ในชีวิตประจำวัน การปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยม คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของสังคม การจัดบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ และสามารถนำความรู้ความสามารถที่ได้รับไปปรับใช้ในการคิด การแก้ปัญหา สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยปัจจัยหลายๆด้าน เช่น ปัจจัยด้านโรงเรียน ด้านครอบครัวและด้านสังคม เป็นต้น

สำหรับจังหวัดสงขลา เป็นอีกหนึ่งจังหวัดที่เห็นว่าปัญหาด้านการศึกษาของเด็กถือเป็นปัญหาสำคัญ และเป็นอุปสรรคในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของจังหวัด โดยได้กำหนดเป็นพันธกิจที่สำคัญในการพัฒนาจังหวัดสงขลา เพื่อให้จังหวัดสงขลาเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต และประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี ทั้งนี้ จากความจำเป็นและความสำคัญดังกล่าวข้างต้น บทความนี้จึงมุ่งศึกษา ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จังหวัดสงขลา ช่วงวัยนักเรียน (7-14 ปี) ทางด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ด้านสังคม และด้านสติปัญญา ทั้งนี้ ผลการวิจัยที่ได้สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของจังหวัดสงขลา เพื่อพัฒนาให้เด็กและเยาวชนในจังหวัดสงขลาเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพทั้งทางด้านกายและใจ เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศไทยในอนาคตต่อไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน ครู คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียน ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ประถมศึกษาสงขลา เขต 1 เขต 2 และเขต 3 กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการเลือกแบบโควตา (Quota Sampling) เขตละ 2 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 6 โรงเรียน จำนวน 408 คน ได้รับกลับคืนมา จำนวน 394 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 96.57 ในการศึกษาครั้งนี้ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงพรรณนา และเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถามแบบ five-point Likert Scale ทดสอบเครื่องมือด้วยการหาค่า Reliability ทำการประเมินด้วยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตามเทคนิค Index of Item Objective Congruence (IOC) ผลการทดสอบคุณภาพของแบบสอบถามมีค่า IOC มากกว่า 0.6 ทุกข้อ และทำการทดสอบค่า Validity ด้วยการ Try-out จากกลุ่มประชากรที่ใกล้เคียง จำนวน 30 ตัวอย่าง ได้ค่า Cronbach's ที่ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่และค่าร้อยละ (Frequency and Percentage) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปร (Pearson Correlation) และ การวิเคราะห์การถดถอย (Regression Analysis)

ผลการวิจัย

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ปกครอง คิดเป็นร้อยละ 65.99 รองลงมาเป็นครู คิดเป็นร้อยละ 22.84 คณะกรรมการสถานศึกษา คิดเป็นร้อยละ 6.60 และผู้บริหารโรงเรียน คิดเป็นร้อยละ 4.57 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาตามสังกัด พบว่า สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสงขลาเขต 2 คิดเป็นร้อยละ 33.76 รองลงมา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสงขลาเขต3 คิดเป็นร้อยละ 33.25 และสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสงขลาเขต1 คิดเป็นร้อยละ 32.99 และเมื่อพิจารณาตามเพศ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 74.11 และเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 25.89

ผลการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จังหวัดสงขลา ช่วงวัยนักเรียน (7-14 ปี)

ตารางที่ 1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ช่วงวัยนักเรียนกับพัฒนาการของนักเรียน

พัฒนาการของ นักเรียน	ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ช่วงวัยนักเรียน						รวม
	ผู้บริหาร	ครู	การ	สนับสนุน	นโยบาย การศึกษา	ผู้เกี่ยวข้อง	
			ส่งเสริม	ทางการ			
			พัฒนาการ	เรียน			
(X ₁)	(X ₂)	(X ₃)	(X ₄)	(X ₅)	(X ₆)	(X)	
1. ด้านร่างกาย (Y ₁)	0.461**	0.553**	0.463**	0.476**	0.549**	0.585**	0.632**
2. ด้านอารมณ์ (Y ₂)	0.446**	0.595**	0.469**	0.542**	0.591**	0.585**	0.659**
3. ด้านสังคม (Y ₃)	0.374**	0.427**	0.503**	0.534**	0.400**	0.470**	0.536**
4. ด้านสติปัญญา (Y ₄)	0.348**	0.411**	0.535**	0.538**	0.365**	0.472**	0.524**
รวม (Y)	0.477**	0.580**	0.575**	0.611**	0.557**	0.617**	0.687**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 1 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ช่วงวัยนักเรียนกับพัฒนาการของนักเรียน มีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับค่อนข้างสูง ($r_{xy}=0.687$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 2 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยในรูปคะแนนดิบ (b) ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน (β) และการทดสอบนัยสำคัญด้วยสถิติทดสอบที (t) ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาการในช่วงวัยนักเรียน (7-14 ปี)

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาการ ในช่วงวัยนักเรียน	b	β	t	Sig.
ด้านผู้บริหาร	0.077	0.088	1.819	0.070
ด้านครู	0.126	0.176	2.813**	0.005
ด้านการส่งเสริมพัฒนาการ	0.069	0.097	1.521	0.129
ด้านการสนับสนุนทางการเรียน	0.212	0.294	4.623**	0.000
ด้านนโยบายการศึกษา	0.043	0.050	0.814	0.416
ด้านผู้เกี่ยวข้อง	0.132	0.184	3.079**	0.002
ค่าคงที่ (constant) 1.335 R = 0.722 R ² = 0.521 Adjusted R ² = 0.513 S.E. = 0.331				
F				70.073**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยดังกล่าว ทำให้คณะผู้วิจัยสามารถเขียนสมการพยากรณ์พัฒนาการในช่วงวัยนักเรียน (7-14 ปี) ทั้งในรูปของคะแนนดิบ คะแนนมาตรฐาน เรียงตามลำดับ ดังนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$\text{พัฒนาการในช่วงวัยนักเรียน (7-14 ปี)} = 1.335 + 0.212 (\text{การสนับสนุนทางการเรียน}) + 0.132 (\text{ผู้เกี่ยวข้อง}) + 0.126 (\text{ครู})$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$\text{พัฒนาการในช่วงวัยนักเรียน (7-14 ปี)} = 0.294 (\text{การสนับสนุนทางการเรียน}) + 0.184 (\text{ผู้เกี่ยวข้อง}) + 0.176 (\text{ครู})$$

ผลการวิเคราะห์ความถดถอย พบว่าปัจจัยสนับสนุนทางการเรียน ผู้เกี่ยวข้อง และครู มีอิทธิพลทางบวกต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และสามารถร่วมกันพยากรณ์การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ช่วงวัยนักเรียน (7-14 ปี) ร้อยละ 52.1

อภิปรายผลการวิจัย

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในช่วงวัยนักเรียน (7-14 ปี) พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในช่วงวัยนักเรียน มี 3 ปัจจัย คือ ปัจจัยครอบคลุมด้านการสนับสนุนทางการเรียน ปัจจัยสังคมด้านผู้เกี่ยวข้อง และปัจจัยโรงเรียนด้านครู

1. ปัจจัยครอบคลุมด้านการสนับสนุนทางการเรียน มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในช่วงวัยนักเรียน (7-14 ปี) และมีค่าเฉลี่ยโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับผลการวิจัยและข้อเสนอแนะของ

สุวิมล ว่องต่อ ที่ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางพัฒนาการส่งเสริมบทบาทของผู้ปกครองในการพัฒนาเด็กปฐมวัยของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาตาก เขต 2 ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ผู้ปกครองมีผลต่อการส่งเสริมพัฒนาการของเด็กและมีข้อเสนอแนะว่าให้สถานศึกษามีการจัดกิจกรรมที่ให้ผู้ปกครองได้เข้ามามีส่วนร่วมในการส่งเสริมพัฒนาการของนักเรียนในทุกๆด้าน

2. ปัจจัยสังคมด้านผู้เกี่ยวข้อง มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จังหวัดสงขลา ช่วงวัยนักเรียน (7-14 ปี) และมีค่าเฉลี่ยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยประเด็นชุมชน/คณะกรรมการสถานศึกษามีการส่งเสริมสนับสนุนให้เด็กทุกคนในเขตบริการได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ มีผลต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จังหวัดสงขลาช่วงวัยนักเรียน (7-14 ปี) มากที่สุด อาจเป็นเพราะว่าผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายตระหนักและเห็นความสำคัญของการมีส่วนร่วมในการจัดการและพัฒนาการศึกษาซึ่งถือเป็นเครื่องมือและปัจจัยสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การที่จะพัฒนาให้ประสบความสำเร็จได้อย่างเป็นรูปธรรมนั้น ต้องอาศัยการมีส่วนร่วมทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการขับเคลื่อน เพื่อให้เกิดประโยชน์และมุ่งสู่เป้าหมายสูงสุด คือคุณภาพผู้เรียนเป็นสำคัญ สอดคล้องกับผลการศึกษาของชูชาติ พ่วงสมจิตร สมศักดิ์ จีเพชร และอนันต์ ธิดา ที่พบว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมของคณะกรรมการสถานศึกษา ส่งเสริมการศึกษาอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพส่งผลต่อพัฒนาการของเด็ก

3. ปัจจัยโรงเรียนด้านครู พบว่า ครูมีอิทธิพลต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จังหวัดสงขลาช่วงวัยนักเรียน (7-14 ปี) โดยประเด็นครูมีการยึดมั่นและปฏิบัติตนตามจรรยาบรรณวิชาชีพครู มีผลต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จังหวัดสงขลาช่วงวัยนักเรียน (7-14 ปี) มากที่สุด สอดคล้องกับข้อเสนอแนะของสำนักงานเลขาธิการคุรุสภา โดยระบุว่าจรรยาบรรณวิชาชีพครูเป็นหลักการและแนวทางที่จะช่วยให้ครูและผู้บริหารการศึกษาได้ใช้ในการปฏิบัติงาน และปฏิบัติตนไปสู่ความมีคุณภาพที่ได้ นอกจากนี้ ประเด็นครูมีความสามัคคีให้ความร่วมมือในกิจการของสถานศึกษา และรักษาชื่อเสียงของสถานศึกษา และครูปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนสม่ำเสมอ ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จังหวัดสงขลาช่วงวัยนักเรียน (7-14 ปี) เช่นเดียวกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ เบญจพร สมานมาก อัญชลี สารรัตน์ และ คำนิง สายแก้ว ศึกษารูปแบบการจัดการศูนย์การเรียนรู้เพื่อพัฒนาเด็กปฐมวัยแบบองค์รวม พบว่าขั้นตอนการสอน มีผลต่อพัฒนาการของเด็ก และ อุไรवास ปรีดีติลล พบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับเด็กมีผลต่อพัฒนาการเด็กเช่นกัน

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จังหวัดสงขลา ช่วงวัยนักเรียน (7-14 ปี) มี 3 ปัจจัย คือ ปัจจัยครอบครัวด้านการสนับสนุนทางการเรียน ปัจจัยสังคมด้านผู้เกี่ยวข้อง และปัจจัยโรงเรียนด้านครู จะเห็นได้ว่าการพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความสมบูรณ์ทั้งกายและใจนั้นจะต้องอาศัยการมีส่วนร่วมทุกภาคส่วนทั้ง จากครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาการของเด็กมากที่สุด ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทางการศึกษา และโรงเรียนโดยเฉพาะครู ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย จังหวัดสงขลาควรมีนโยบายให้จัดทำแผนยุทธศาสตร์ในการพัฒนาเด็กในด้านสติปัญญา และมีนโยบายให้ทุกคนตระหนักถึงความสำคัญของสถาบันครอบครัว สร้างครอบครัวอบอุ่น ลดการใช้ความรุนแรงกับคนในครอบครัว พัฒนาทักษะการเป็นพ่อแม่ พัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ส่งเสริมความรู้เรื่องสุขภาพ ทักษะชีวิต ทักษะเรื่องเพศศึกษา และให้โอกาสทางการศึกษา การรับบริการพื้นฐานทางสังคมอย่างทั่วถึง ฯลฯ

เอกสารอ้างอิง

- กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. (2551). **สุขภาพจิตชุมชน : รายงานระดับประเทศ พ.ศ. 2551**. กรุงเทพมหานคร.
- โกวิท โกเสนโต, จินตนา จันทร์เจริญ และ คำนิง ทองเกต (2557). ปัจจัยที่เอื้อต่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ระดับปฐมวัย ของโรงเรียนตามแนวชายแดนไทย-พม่า สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต3. **วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง**. 2(2), 24 – 33.
- คณะกรรมการบริหารงานจังหวัดแบบบูรณาการ. (2560). **แผนพัฒนาจังหวัดสงขลา 4 ปี**. จังหวัดสงขลา
- วิสัยทัศน์ พันธกิจของจังหวัดสงขลา. [ออนไลน์]. ได้จาก <http://www.songkhla.go.th/content/vision>. [สืบค้นเมื่อ 28 กรกฎาคม 2560]
- ชูชาติ พ่วงสมจิตร. (2540). **การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งเสริมและปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการมีส่วนร่วมของชุมชน กับโรงเรียนประถมศึกษา ในเขตปริมณฑลกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา : จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- เบญจพร สมานมาก, อัญชลี สารรัตน์ และ คำนิง สายแก้ว. (2554). รูปแบบการจัดการศูนย์การเรียนรู้เพื่อพัฒนาเด็กปฐมวัยแบบองค์รวม **วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม**. 5(3). 77-93.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. (2553). **พระราชบัญญัติการศึกษา พุทธศักราช 2542 ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2)** กรุงเทพมหานคร..
- สมศักดิ์ จีเพชร. (2544). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาบริหารการศึกษา : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา. (2549). **คู่มือการประกอบวิชาชีพทางการศึกษา**. โรงพิมพ์คุรุสภา : กรุงเทพฯ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กระทรวงศึกษาธิการ. (2554). **แผนพัฒนาการจัดการศึกษาของสถานศึกษา ตามกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2553 เล่ม 3** : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด. กรุงเทพมหานคร.
- สุวิมล ว่องต่อ. (2555). **การศึกษาแนวทางพัฒนาการส่งเสริมบทบาทของผู้ปกครองในการพัฒนาเด็กปฐมวัยของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 2**. วิทยานิพนธ์ กำแพงเพชร มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.
- อาทิตยา ศกุนะสิงห์. (2552). **บทบาทผู้บริหารที่สัมพันธ์กับประสิทธิผลของสถานศึกษาสังกัดเทศบาล กลุ่มการศึกษาท้องถิ่นที่ 1**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา ภาควิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
- อุไรवास ปรีดีดิลก . (2552). **การจัดสิ่งแวดล้อมเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้วิทยาศาสตร์สำหรับเด็ก บทที่ 5**. การสอนวิทยาศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : สาราเด็ก.

